

γέλιον τῶν γυναικῶν : « Μακάριαι αἱ ἀτε-
λεῖς, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ ἔ-
ρωτος. »

* * Διὰ πολλὰς γυναῖκες οὐδέποτε τὸ
λεπτὸν εἶναι ἑκατομμύριον· ἐξ ἐναντίας τὸ
ἑκατομμύριον εἶναι λεπτόν.

* * Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἵτινες, εἴτε
ἀπὸ ἐγωῖσμόν, εἴτε ἀπὸ ἀδυναμίαν, οὐδέ-
ποτε ἀρνοῦνται τι εἰς γυναῖκα καὶ οἵτινες
τοσοῦτον αἰσχύνονται νὰ εἰπωσι : Δὲν εἴμ-
πορῶ, δὲν μοὶ ἐπιτρέπουνσι τὰ μέσα μου,
δὲν ἔχω χρήματα, ὥστε καταστρέφονται.

* * Αἱ γυναῖκες εἶναι ὅ,τι ὠραῖον καὶ ἀ-
γαθὸν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι· οὐδέποτε εἶναι
ἐνοχοὶ διὰ τὰ σφάλματά των, διότι τῶν
σφαλμάτων τούτων ἡμεῖς εἴμεθα οἱ αἴτιοι.

* * Ἡ γυνὴ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀνδρὸς τὸν
ὁποῖον βαθέως μισεῖ μειδιᾷ ὥς αἱ χορεύ-
τρισι ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ.

* * Ὄταν αἱ γυναῖκες μᾶς ἀγαπῶσι, μᾶς
συγχωροῦσι τὰ πάντα, καὶ αὐτὰς τὰς κα-
κίας μας· ὅταν δὲν μᾶς ἀγαπῶσι, δὲν μᾶς
συγχωροῦσι τίποτε, — οὔτε αὐτὰς τὰς ἀρε-
τάς μας.

* * Ἡ γλυκύτης καὶ ἡ ὑποταγὴ εἶναι τὰ
ἰσχυρότερα ὅπλα τῆς γυναικός.

* * Ἡ περιφρόνησις τῆς γυναικός εἶναι ἡ
πρώτη μορφή τὴν ὁποίαν λαμβάνει τὸ μῖσος.

* * Αἱ γυναῖκες διπλὴν ἔχουσι μνήμην·
τὴν τῶν ἀγγέλων καὶ τὴν τῶν δαιμόνων.

* * Ὁ εὐήθης εἶναι ὁ συνταγματάρχης
τοῦ ἔρωτος. Διοικεῖ ὁλόκληρον σύνταγμα ἐκ
γυναικῶν.

* * Ὀλίγισται γυναῖκες εἶναι δημοκρα-
τικαί, καὶ τοῦτο διότι ὁ γυναικεῖος χαρα-
κτὴρ εἶναι φύσει δεσποτικός.

* * Αἱ γυναῖκες ἔχουσι μέσον νὰ καθι-
στῶσι τοὺς ἀνθρώπους μικροὺς, — διὰ τοῦ
μεγαλείου τῆς ἀφοσιώσεώς των.

ΠΟΙΚΙΛΑ—ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡμέραν τινὰ, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' διὰ σο-
βαρωτάτου τρόπου εἶπεν εἰς κύριον τινὰ τῆς
αὐλῆς τοῦ τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὴν φιλο-
δοξίαν « Ἡξεύρετε ἰσπανικά; — Ὁχι, μεγα-
λειότατε. — Τόσον τὸ χειρότερον. Ὁ κύριος
ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἐκμάθῃ ταχέως τὴν Ἰσπα-
νικὴν ἤθελε διορισθῇ πρέσβυς ἐν Ἰσπανίᾳ·
ἐφρόντισε λοιπὸν δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ
τὴν ἐξέμαθεν ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου. Πα-
ρουσιασθεὶς τότε ἐνώπιον τοῦ μονάρχου·
« Μεγαλειότατε, τῷ λέγει, ἔμαθον τὴν Ἰσ-
πανικὴν. — Τὴν γνωρίζετε τόσον καλῶς ὥ-
στε νὰ δύνασθε νὰ ὁμιλήσετε καὶ με αὐ-
τοὺς τοὺς Ἰσπανοὺς; — Μάλιστα, μεγα-
λειότατε. — Σᾶς συγχαίρω, διότι δύνασθε
τώρα νὰ ἀναγνώσετε τὸν Δὸν Κισώτ ἐν
πρωτοτύπῳ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ περίφημος Ἰωάννης Βάρτ,
ἐλθὼν εἰς Βερσαλλίας μετὰ τοῦ ἱππότου
Φορβέν, ἐκάπνιζε τὴν καπνοσύριγγά του εἰς
τὸ κοίλωμα ἐνὸς ἀνοιχτοῦ παραθύρου. Ὁ
Λουδοβίκος ΙΔ' στέλλει νὰ τὸν ζητήσῃ· ἰδὼν
δὲ αὐτὸν εἰς τὸ παράθυρον τῷ λέγει· Ἰωάννη
Βάρτ, αὐτὴν τὴν στιγμὴν σᾶς διώρισα ὑπο-
ναύαρχον. — Ἐκάματε πολὺ καλὰ, μεγα-
λειότατε, ἀπεκρίθη στρέφων τὴν πῖπαν
του. Αὕτη ἡ ἀπάντησις ἐπροξένησε μεγά-
λον γέλωτα εἰς τοὺς παρευρεθέντας θεσοθή-
ρας καὶ λοιποὺς αὐλικοὺς οἵτινες καὶ κα-
τηγόρουν τὸ Ἰωάννην Βάρτ διὰ τὴν τοιαύ-
την ἀπότομον ἀπάντησίν του. — Ἀπατά-
σθε, Κύριοι, τοῖς λέγει σοφρῶς ὁ βασιλεὺς
ἡ ἀπάντησις του εἶναι ἀπάντησις ἀνθρώπου
ὅστις ἠξεύρει τί ἀξίζει καὶ ὅστις θέλει μοὶ
δώσει τάχιστα νέα δείγματα τῆς ἱκανότη-
τός του. Τὰ συμβεβηκότα δὲν διέψευσαν
τοὺς λόγους τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Ὁ Κατινάτος πληγωθεὶς εἰς μάχην τινὰ
ἔμενε πεισματωδῶς εἰς τὸ πεδῖον τῆς μά-
χης καὶ ἐζήτει νὰ συναθροίσῃ τὰ δισκορ-
πισθέντα σώματα. — Ποῦ θέλετε νὰ ὑπά-
γωμεν, τοῦ λέγει ἀξιωματικός τις, ὁ θά-
νατος εἶναι ἐνώπιόν μας. — Καὶ τὸ αἶσχος
ὤπισθεν, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Σοφός τις ἔλεγεν : Ἦθελα διὰ τιμωρίαν ἑνὸς κακούργου νὰ δύναται οὗτος νὰ ἔχη δι' ὀλίγας ὥρας τὴν καρδίαν ἑνὸς τιμίου ἀνθρώπου.

Χωρικός τις ἡρώτα διατί ἔθεσαν δύο ὠρολόγια ὅμοια εἰς ἑκατέραν τῶν πλευρῶν τοῦ κωδωνοστασίου τῆς μητροπόλεως.

— Διότι εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δύο ὁδοιπόροι ἤθελον διέλθῃ ταὐτοχρόνως νὰ δύνανται καὶ οἱ δύο νὰ ἴδωσι τὴν ὥραν, τοῦ ἀπεκρίθησαν.

Μεταξὺ δύο βουλευτῶν

— Δὲν ἀκροάζεσθε οὐδέποτε τοὺς ῥήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Ἡ δεξιὰ πρέπει πάντοτε ν' ἀγνοῇ τί πράττει ἡ ἀριστερά.

Εἰς συναναστροφὴν τινὰ τῶν ἀνακτόρων ἠγέρθη τὸ ζήτημα τοῦ πῶς δύναται τις νὰ διακρίνῃ τὸ ψεῦδος τῆς ἀληθείας.

— Ἄν κάμετε ὥστε νὰ διέλθωσι καὶ τὰ δύο ἐκ τῆς αὐτῆς θύρας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι τὸ ψεῦδος θέλει διέλθῃ πρῶτον. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν εἰς θεράπων ἀνοίγει τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας καὶ βλέπουν δύο ὑπουργοὺς καταγινομένους εἰς φιλοφρονήσεις ποῖος νὰ ἀφήσῃ τὸν ἕτερον νὰ διέλθῃ πρῶτος.

Τέλος ὁ νεώτερος προφασίζεται τὴν ἡλικίαν του, τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆς ὑπηρεσίας του καὶ ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν πρωθυπουργὸν ὅστις καὶ εἰσέρχεται.

Αὕτη ἡ εἴσοδος ἐπροξένησε πολὺν γέλωτα εἰς ὅλους ἐν γένει καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν πρωθυπουργὸν ὅστις ἀγνοῶν τὴν αἰτίαν ἐγέλα διότι ἔβλεπε τὸν βασιλέα του νὰ γελά.

Οἱ σιδηρόδρομοι δὲν ἦσαν ἀκόμη εἰς ἐνέργειαν ὅταν ὀλίγας λεύγας μακρὰν τῆς Βιέννης ὑπῆρχε ξενοδοχεῖον τι ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Ξενοδοχεῖον τοῦ Γαϊδάρου, » τοῦ ὁποῖου ὁ διευθυντὴς καὶ αἱ θυγατέρες του τοσοῦτον περιποιητικῶς ἐδέχοντο τοὺς εἰς αὐτὸ καταλύοντας ξένους ὥστε ἡ φήμη τοῦ ξενοδοχείου ἐκείνου ἐφθασε πολὺ μακρὰν καὶ ὅλοι οἱ ἐρχόμενοι εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην κατέλυον ἐκεῖ καὶ μόνον. Ἐννοεῖται

ὅτι μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ ξενοδόχος καὶ αἱ θυγατέρες του ἐπλούτισαν καὶ τότε ἐνδίδοντες εἰς τὰς προτροπὰς τῶν γνωρίμων των ἀπεφάσισαν νὰ μεταβάλωσι τὴν κακὴν ὀνομασίαν τοῦ ξενοδοχείου των καὶ νὰ ὀνομάσωσιν αὐτὸ « Ξενοδοχεῖον τοῦ πρίγκηπος διαδόχου. » Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς μεταβολῆς τῆς ὀνομασίας, ἄλλος τις κάτοικος τοῦ χωρίου ἦλθε καὶ ἐνοικίασε τὴν ἀπέναντι οἰκίαν διὰ ξενοδοχεῖον καὶ ἐπέγραψεν αὐτὸ « Ξενοδοχεῖον τοῦ Γαϊδάρου. » Δὲν παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι καὶ ὁ Γιόχαν, ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου τοῦ πρίγκηπος διαδόχου ἠρθάνθη τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπερυσκέπτου μετωνυμίας τοῦ ξενοδοχείου του, διότι ὅλοι οἱ ξένοι ἅμα, ἤρχοντο εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην ἐζήτουν νὰ ὁδηγηθῶσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Γαϊδάρου, καὶ ἐννοεῖται ὅτι οἱ ὁδηγοῦντες αὐτοὺς τοὺς ἔφερον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸ πρὸ ὀλίγου συσταθὲν ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ. Δὲν παρῆλθεν εἰς χρόνος καὶ τοῦ μὲν νέου ξενοδόχου αἱ ὑποθέσεις ἦσαν εἰς ἀνθηροτάτην κατάστασιν, ὁ δὲ Γιόχαν εἰς τοσαύτην περιῆλθεν ἀπραξίαν ὥστε ἐκινδύνευε νὰ καταστραφῇ. Μετὰ πολλὴν δὲ σκέψιν καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ στυματήσῃ τὸν χεῖμαρρόν τῆς καταστροφῆς ἐμηχανεύθη νὰ συμπληρώσῃ τὸν τίτλον τοῦ ξενοδοχείου του ὡς ἐξῆς : « Ξενοδοχεῖον τοῦ πρίγκηπος ΔΙΑΔΟΧΟΥ πρῶτον ΓΑΙΔΑΡΟΥ. » Ἡ ἐφημερίς ἐξ ἧς ἐρανίσθημεν τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο δὲν ἀναφέρει ἐὰν ὁ τρόπος οὗτος συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ περιστείλῃ τὰς τρομερὰς προόδους τοῦ ἀντιζήλου ξενοδόχου.

— Μαθητὴς τις ἔδιδε τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις του.

« Ποία εἶναι ἡ κυριώτερη ἰδιότης τῆς θερμότητος ; ἐρωτᾷ ὁ ἐξετάζων.

« Ἡ διαστολὴ τῶν σωμάτων, ἀποκρίνεται ὁ μαθητής.

« Ἐχει καλῶς. Δύνασθε νὰ μᾶς φέρετε παράδειγμά τι ;

« Ἀπλούστατον, κύριε καθηγητά· τὸ θέρος αἱ ἡμέραι εἶναι πολὺ μεγαλείτεραι τῶν τοῦ χειμῶνος. »

— Ἡρώτα τις πτωχὸν κοράσιον τίνας ἦσαν οἱ προπάτορες ἡμῶν.

« Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα, ἀπεκρίθη.

« Καὶ διατὶ τοῦ; εἰδὼξαν ἀπὸ τὸν πα-
ράδεισον; »

Τὸ κοράσιον περιεπλέχθη καὶ δὲν ἤξευρε
τὶ ν' ἀποκριθῇ. Τέλος, μετὰ στιγμᾶς τινος,
νομίσαν ὅτι εὔρε τὴν αἰτίαν, ἀνέκραξε·

« Διότι δὲν ἐπλήρωνον τὸ ἐνοίκιον. »

ΚΙΣΣΑ ΚΑΙ ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ

Μῦθος

Ἐν ἀμπέλῳ εἶδε κίσσα
Ἐπὶ κλήματος στρουθίου
Σταφυλὰς καλὰς ἐσθίου,
Καὶ τὴν θέσιν τῆς ἀφείσα
Ἦλθε καὶ αὐτὴ ταχεῖα
Τοῦ στρουθίου συνοδία,
Καὶ ἀπλήστως λαίμαργοῦσα
Οὕτως ἤρχισε λαλοῦσά·
» Πόσον πλῆθος σταφυλῶν,
Γλυκυχύμων καὶ καλῶν!
Καὶ ὁ φύλαξ συμφωνεῖ.
Ἡ τοιαύτη πλησμονή,
Τὸ τοιοῦτον ἄρωμά των
Εἶν' ἐκ τῶν σπανιστάτων·
Εἶδαμέν ποτε τοιοῦτον
Ἄλλοτε ἀμπέλου πλοῦτον; »
Ἦκουσεν ὁ φύλαξ ὅσα
« Γλύκαρος ἐλάλει γλῶσσα,
Προχωρεῖ καὶ λίθους βάλλει
Καὶ τοὺς ξένους ἀποβάλλει.
Ἐκ τοῦ κλήματος φυγόντες
Ἐφθασαν αὐτοὶ πετώντες
Εἰς τὸν λόφον τὸν πλησίον.
Εἶπε τότε τὸ στρουθίον·
« Κίσσα, ἡ ἀδολεσχία
Καὶ πολλή σου φλυαρία
Ἀφαιροῦσι τὴν τροφήν μου
Καὶ τὴν εὐχαρίστησίν μου·
Ἐπιστρέψωμεν, ὦρίλη,
Πλὴν διόλου μὴ ὀμίλει,
Ὅτι, ἂν μᾶς ἐννοήσουν,
Πάλιν θὰ μᾶς ἐμποδίσουν. »
Ἐπανῆλθον· ἡ δὲ κίσσα,
Νὰ σιγᾷ ὑποσχεθεῖσα,
ὄντως ἔτρωγε τὸ πρῶτον
Χωρὶς λέξιν, χωρὶς κρότον.
Αἶφνης εἶπε· « Τί συμβαίνει;
Τίνος ἕνεκα καὶ πῶς
Τώρα πλέον δὲν μ' εὐφραίνει

Τῆς ἀμπέλου ὁ καρπός;
Ποῖος ἦτο ἐν ἀρχῇ! ...
Πλὴν σιώπα. Ταραχή!
Λίθους πάλιν ἐτοιμάζει
Ὁ ἀνὴρ καὶ πλησιάζει. »
Ἄλλ' ἰδοὺ αὐτὴ τί πράττει·
Κόψασα τὸν βότρυν δράττει,
Κ' ἐπὶ δρῦν μ' αὐτὸν ὑπάγει
Ἀνενόχλητος νὰ φάγῃ.
Ἐπὶ κλάδου καθεσθεῖσα
Πάλιν ἤρχισεν ἡ κίσσα·
« Ἰδοὺ θέσις ἀσφαλείας
Καὶ ἀνέσεως τελείας.
Πόσον εἶμαι εὐτυχής!
Πῶς δὲν ἦλθα ἐξ ἀρχῆς! »
ἔλεγε καὶ ἄλλ' ἀκόμα
Τὸ ἀνήσυχόν τῆς στόμα,
Ὅτ' ἐξαίφνης ἄλλαι κίσσαι
Τὴν φωνὴν ἀκροασθεῖσαι,
Εἰς τὸ δένδρον πλησιάζουν
Καὶ τὸν βότρυν τῆς ἀρπάζουν.

Δυσάρεστα φέρει παντοῖα
Ἀνθρώπων ἀθυροστομία.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τῶν ἐκτός ἐντός ὑπάρχω καὶ τῶν κάτω ἄνω
(κεῖμαι,
Πλὴν καὶ ἄνω ἂν δὲν μ' εὕρῃς, κάτω ζῆται·
(κάτω εἶμαι.
Ἄλλ' ὁ λόγος μου, ὡς βλέπω, νὰ σὲ πείσῃ
(δὲν ἀρκεῖ.
Τί ζητεῖς ἐδῶ καὶ βλέπεις; Πρέπει νὰ ζητήσῃς
(ἐκεῖ,
Μὴ με ζήτῃς εἰς τὰ μεγάλα, ἀλλὰ ζήτῃς εἰς τὰ
(μικρά.
Κ' ἐξ αὐτῶν εἰς ζῶντα ὄχι, ἀλλὰ μόνον εἰς
(νεκρά.
Δυσκολεύεσαι νὰ μ' εὕρῃς; Ἐγὼ πάλιν σ' εὐ-
(κολύνω·
Δὲν μ' ἀπήντησες εἰς τοῦτο: ζήτησέ με εἰς
(ἐκεῖνο.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ